

diskuze

Vila Lanna, Praha 18. října 2005

V minulém čísle Tvaru jsme publikovali stati Daniely Hodrové, Zdeňka Neubauera a Zdeňka Hrbaty, v tomto Tvaru (na str. 6 a 7) uveřejňujeme článek Romana Praha – vše původně zaznělo na kolokviu *Text v pohybu – chůze* v pražské vile Lanna 18. 10. 2005. Po kolokviu se rozvinula zajímavá diskuze, jejíž hlavní myšlenky přinášíme.

Debatu otevřel **Zdeněk Mathauser**, když v souvislosti s otázkou eidetických čísel a pythagoreismu poukázal na stať Hanse Georga Gadamera, jejíž název, jak Mathauser řekl, jako by zapadl právě na kolokvium o chůzi. Jde o heideggerovskou stať *Rückgang zum Anfang*, „Zpětná chůze k začátku“. Zdeněk Mathauser nejprve připomněl, že pythagorejství spočívá na tom, že věří v eidetické číslo jako jedinou realitu. Všechno v kosmu, v hudbě a v duši lze převést na čísla a tato čísla jsou u pythagorejců pravou realitou. Platon je podle Gadamera zároveň pythagorejec i anti-pythagorejec. Eidos, idea hraje samozřejmě u Platona obrovskou úlohu, ale není všemocné. Zajímavé je, upozorňuje Gadamer, že tam, kde Platon mluví o božském, tam nikdy nepoužívá slova eidos, protože božské je něco víc než ono přesné eidetické. Na myšlenku eidetického čísla jako čísla všemohoucího, všemocného lze zaútočit ze dvou stran, uvedl Zdeněk Mathauser, přičemž obě tyto strany byly v příspěvku profesora Neubauera obsaženy. Jednak je zde otázka různých prostorových měr, v příspěvku zmíněná. Mathauser navíc upozornil na časovou míru a řekl: „Všichni jsme s tím udělali zkušenost. Když lid obecně popisuje, jak je někam daleko, měl pouze jedinou míru. Nikdy neříká půl hodiny, hodinu či tři čtvrtě hodiny, ale má pouze jednu míru, již je hodina, která je rozpínává nebo scvrkávající se: buď je někam dobrou hodinu, nebo slabou hodinku. Nikdy se nepracuje s eidetickými čísly typu: Budete tam za jednu hodinu dvacet pět minut. Toto je námitka z hlediska životní praxe. Druhá námitka může vycházet z hlediska absolutního. Pythagorejci věřili, že kruh nakreslený na tabuli či vyrytý do písku je pravá realita. Platon upozorňuje: nikdy to není úplný kruh. To je upozornění asi z takového druhu aporií, jako je aporie o Achillovi, který nemůže nikdy dohonit želvu. Nikdy není možno dosáhnout absolutního zaoblení. Vždy je riziko, že v minimu zůstane nekonečně malé nezaoblené, nebo naopak že v maximu se zaoblenost bude rovnat přímce (nekonečná zaoblenost přechází v přímku). Vždy musíme počítat s tím, že je tu něco dalšího, a k tomu se dostáváme podle Platona takovým intenzivním vhlédem do ideje, který prochází viditelným předmětem: máme před sebou nakreslený kruh, ale my tím znakem kruhu pronikáme svou myšlenkou nekonečně dál, nekonečně hlouběji. V té souvislosti je také důležitý vhléd do tváře, zmíněný v referátu kolegyně Hodrové. Tam začíná další

problematika, zda vhléd do tváře tvář tematizuje nebo ji zanechává v poloze implicitní, netematizovatelné, nezpředmětnitelné. To je problém postmoderní filosofie, problém promyšlený u Lévinase. Tvář, Bůh, vnitřní slovo je něco netematizovatelného, je funkční, dokud zůstává záhadou, dokud se neklade jako předmětné.“

„U referátu kolegy Hrbaty bylo zajímavé místo, která by mělo dokázat, zda je na našem myšlení něco analogického s myšlením básníků,“ řekl dále **Zdeněk Mathauser**. „Jestliže má básník přerušovaný tok slov, pak si do oné pauzy stále ještě vkládá rytmus. Rytmus mu nakonec umožní, aby tam ta slova dodal. Uvědomil jsem si při tomto referátu, že jednu věc občas cítím: člověk má v hlavě dva kontexty a postrádá k nim spojovací text. Ale někdy mám dojem, že bych si ten spojovací text uměl vyšlapat. Cítím rytmus té myšlenky, která mi tam chybí, a mám dojem, že když budu rytmus oné chybějící myšlenky sledovat, že si ji tam opravdu došlapu.“ **Miroslav Červenka** Mathauserův postřeh o ideačním a evokativním potenciálu rytmu doplnil poznámkou, že v *Evženu Oněginovi* má Puškin sloky, kde jsou jenom pomlčky.

Na Zdeňka Mathausera navázala **Nina Vangeli**: „Profesor Neubauer dal k úvaze, zda dvanáctka je ještě eidetické číslo, nebo zda není jenom mnohonásobnou symetričností. Tanec prokazuje už po staletí, že jde o ten druhý případ. Dvanáctka se stala jednou ze základních kompozičních jednotek choreografie; je to počet, který snadno pojmem jako eidetické číslo jen za těch okolností, že je symetricky uspořádaná. Dvanáct chaoticky uspořádaných jednotek bychom tak nepojali, ale když je rozložíme například na čtyři symetricky uspořádané množiny po třech členech, vnímáme ji již snadno.“ Vangeli spatřuje tanec jako svého druhu experimentální laboratoř matematiky. Uvedla, že ačkoli byla eidetická čísla v referátu vzpomenu ta ve vztahu k pythagorejským idejím, které jsou platné spíše především pro hudbu, s tancem také těsně souvisejí. „Je tady otázka čísel jedna a dvě, která profesor Neubauer neoznačuje za eidetická čísla. V jeho pojetí jako by čísla nebyly, jsou jenom synonymními výrazy pro přední a vedlejší. Chůze tedy jako kdyby také neexistovala, protože se skládá z raz – dva. Toto raz – dva není symetrické. V našem vnímání chůze, jak to profesor Neubauer naznačuje, je vždy jedna doba přední, a druhá podružná. Každou chůzi vnímáme s důrazem na první dobu. Raz dva, levá, levá, říkáme do pochodu. Podobně

vnímá matematické poměry hudba a taneční pohyb to dále přenáší.“

Na tuto myšlenku zakoušené rytmičnosti navázal **Miroslav Červenka**, když poukázal, že doposud se hovořilo o chůzi na té úrovni, která je zprostředkována slovním významem. Hovořilo se o chůzi, o níž se v meta-rovině vypráví, která je zprostředkována nějakou sémantikou výpovědi. Červenka však upozornil, že literární text, stejně jako chůze, je také časová věc, která má své smyslově vnímatelné stránky. „Tyto časové, smyslově vnímatelné stránky textu a chůze spolu mohou bezprostředně souviset, aniž by se o tom explicitně referovalo.“ Připomněl, že srbský metrik, rusista Kiril Taranovski, napsal ve své době velice populární studii, vztahující se přesně k tomuto tématu. „Tato studie se zabývala pětistopým trochejem, což je v ruštině, na rozdíl od našeho prostředí, kde je tímto rozměrem napsána třeba *Slávy dcera* nebo *Čechovy epické básně*, dost mimořádné metrum. Taranovski rozebral rytmus tohoto verše v ruštině, kde není oním kolovrátkem trocheje, jímž je u nás (silná – slabá – silná – slabá atd). Některé silné doby jsou ještě zesíleny nebo naopak zeslabeny. Taranovskému se zdálo, že právě tento pětistopý trochej se váže k rytmu chůze, protože se zde vedle sebe srážejí dvě silné pozice, které mají maximum přízvuků. V ruštině to vypadá tak, že první silná doba nedostane tolik přízvuku (ačkoli je silná), druhá má přízvuku hodně, třetí také hodně, čtvrtá velmi málo, konečně pátá je v ruštině vůbec povinně přízvukovaná. Vzniká tak určitý impulz, kde se nad rytmem silných a slabých pozic rozvíjí ještě další, komplikovaný, jakoby zadržovaný rytmus probíhající jen mezi silnými pozicemi.“ Červenka tedy poukázal, že Taranovski ve své studii postuloval souvislost mezi rytmem chůze a rytmem tohoto metra. „Zjistil, že tato souvislost začíná u jedné Lermontovovy básně. Romantici sice obecně psali spíše v jambu, ale Lermontov napsal právě v pětistopém trocheji báseň, která je velice proslulá a je založena v tradiční ruské poezii. Její první verš zní: Vychozů odin ja na darógu. Další básníci na to navazovali a v ruštině dílem díky přirozenému rytmu pětistopého trocheje, který tedy nějakým záhadným způsobem souvisí s rytmem chůze, ale dílem také díky mechanismu kulturní návaznosti (když někdo napsal báseň v pětistopém trocheji, tak vlastně trochu metricky citoval tuto Lermontovovu báseň) vznikla tradice sahající až k Blokovi a dalším autorům. Je to až legrační, ale podle Taranovského další básně psané pětistopým trochejem tím či oním způsobem pojednávají o chůzi,“ řekl Miroslav Červenka a zdůraznil ještě, že není důležité, že Lermontov zrovna také mluví o tom, že chodí. To je navíc. Už ve tvaru básně je něco, co odkazuje k této věci, o které se tady hovoří. Tolik k zhmotněnému tématu v té věci-díle, nikoli jenom v tom, co dílo vypráví.

Marie Kubínová konstatovala, že tato problematika otevírá obecnější otázku po vztahu a souhře významů tvarových a lexikálních. **Zdeněk Hrbata** na to reagoval, že se tu skutečně setkáváme se zásadními otázkami estetiky (poukázal také mimochodem na Valéryho, který „nejprve cítí rytmus, pak báseň“). Hrbata předestřel problém, jež Rousseau řeší především ve *Vyznáních*. Podle Hrbaty je to problém na jednu stranu banální, zároveň však přítomně zcela ústřední. Jedná se o otázku okamžitosti dojmů a citění. Zdeněk Hrbata řekl: „Sdělování je diskurzivní, dojem je okamžitý. Chaos, množství, myriády dojmů. To znamená, že „původnost“ – kterou bych dal v jistém ohledu do závorky, neboť ten pojem sám je sporný – se nutně vytrácí diskurzivní povahou sdělování. Ve *Vyznáních* se objevuje: cítím vše, a nevidím nic. Vše ke mně přichází s velkou intenzitou, a nevidím nic, ve slova smyslu estetickém, ve smyslu uspořádání.

Nachází se tu prostor pro vidění estetiky. Vidět, to tady znamená tvorbu.“

V další části diskuze se **Nina Vangeli** vrátila k referátu Romana Praha a tématu divadelně koncipovaných zahrad přelomu osmnáctého a devatenáctého století. Vangeli vedla paralelu mezi zahradou coby teatrální kulisou, jež si vynucuje určité slavnostní chování, a konceptem romantického baletu. Takzvaný romantický (správněji preromantický) balet podle Vangeli vychází ze stejného citění a idealizace přírody. Ninu Vangeli v Pražové referátu zaujalo, jakou stylizovanou chůzí a gestikulací pobývání v zahradě vyžaduje. Řekla, že to odpovídá dobovému chování lidí na jevišti, nejen při tanečním představení, ale při jevištním pohybu vůbec. Vangeli také zdůraznila moment, že k chůzi v zahradě patří zpomalení. „Člověk, který jde na procházku, je člověk, který nespěchá. Tempo, pomalost či rychlost je pro atmosféru, ať už literární či pro atmosféru jiného uměleckého žánru, velmi důležitá,“ řekla. „S dynamikou se pracuje. A pracuje se jak se závažně rychlou dynamikou, tak také – v době romantismu, ale znovu i ve dvacátém století – i s velmi velkým zpomalením pohybů, kterými se vytváří zvláštní, až mystická atmosféra. A tempo je matematicky měřitelná hodnota.“

Nina Vangeli se dále v souvislosti s prožitkem pohybu věnovala informaci o točícím schodišti v Krásném Dvoře, které bylo zmíněno v referátu Romana Praha. „Záměr byl, jak se domníváme, pravděpodobně vytvořit v návštěvnických pocích závrátě, tedy jiného tělesného vjemu. Chtěla bych připomenout, že přibližně v téže době, snad jen o něco později, ale v zásadě ve stejné spirituální atmosféře prováděl pokusy se závrátí Jan Evangelista Purkyně. Intenzivně se závrátí po vědecké stránce zabýval. Konal tyto pokusy na sobě – tenkrát existovali tací hěroové vědy – až do sebezničení, nevolnosti. To jsou jen drobné paralely,“ podotkla Nina Vangeli a pokračovala. „Nové téma, které jsem chtěla přinést, je rozlišení chůze v zahradě, tedy v zušlechtně, ale přece jen přírodě, a chůze taneční. Taneční chůze, která je velmi kodifikovaná, se zásadně, od určitého historického momentu, od přirozené chůze liší tím, že není chůzí po přirozené podložce. V zahradě, jakkoli je to zahrada kultivovaná, se stále pohybujeme po přírodním materiálu s jeho nerovnostmi. Tanec si oproti tomu vytvořil, a to pokládám za velikou událost v dějinách kultury, taneční podlahu. To je vlastně takový matematický, technický zážrak, protože v přírodě rovnou plochu kromě vodní hladiny nenajdeme. Proto může mít tanec, coby vysoce kodifikovaná chůze, zcela jinou kvalitu než chůze po přirozené podložce. Uměle vytvořená, hladká plocha jeviště pruží, a krok je na ní také dopředu vypočitatelný. Pokud se obeznámíte s tím, jak podložka reaguje, můžete se na ni spolehnout.“ Nina Vangeli v té souvislosti připomněla, že se v klasickém baletu nenašlapuje přes paty, jako běžně v životě, ale přes špičky, což je velmi nepřirozené, náročné a riskantnější než normální chůze přes paty. Vangeli upozornila, že na základě této chůze přes paty a přes špičky dokonce můžeme v moderní době odlišovat styly. „I nezavěšený divák pozná třeba jen na obrázku tančících venkovánů, kteří mají nepropnutá, flektovaná chodidla, přirozený venkovský tanec. Moderní tanečníci se v odporu k baletním, propnutým, nepřirozeným špičkám vracejí právě k těmto flektovaným chodidlům. Jsou techniky, které pracují s propnutou špičkou, jsou techniky, které pracují se špičkou ohnutou. A není to jen záležitost techniky, je za tím určitá ideologie. Podíváme-li se trochu antropomorfně na nohu, lze říct, že noha má krásný a ušlechtilý nárt, ale má vlastně taky zadek. A zadek na těle je obecně něco, co se musí schovat, kulturně potlačit. Je tedy potřeba schovat i zadek chodit-

dla. Tak ho schoval i klasický balet, který se vykultivoval přibližně ve stejné době jako tyto kulisovité zahrady sentimentalismu či preromantismu,“ uzavřela Vangeli.

Otázkou Stanislavy Přádné se diskuze obrátila k příspěvku Daniely Hodrové. Přádná konstatovala, že se sama pohybovala zpočátku v určitém rozporu, zda objev tváří na fasádách je vlastně důsledkem chůze. „Zdalo se mi naopak, že mnohem příznačnější je zastavení. To je tvořivé, to je stimul, který více než kupředu vede nahoru, je »povznášející«. Zamýšlela jsem se, co značí tyto reliéfy, které všichni sledujeme, a zase nás až tak často neinspirují, protože většina z nich je čistě ornamentální. Narážíme tu na svraštělou expresi tváře, jako by fasáda chtěla promluvit trochu lidsky.“ Přádná konečně připojila k obrazovému materiálu referátu komentář v tom smyslu, že Daniela Hodrová jako kdyby v onom povznesení pohledu a objektivu fotoaparátu snášela ony tváře maskaronů zase dolů na zem, abychom je konečně opět viděli. Závěrem se Přádná Daniely Hodrové tázala, jak se jí dařilo fotografovat tyto hlavy maskaronů z chodníku, z podhledu. Roman Prahl na tuto otázku reagoval a upozornil, že ve

skutečnosti byly tyto maskarony, objevující se v architektuře pouze do první světové války, vytvářeny tak, aby byly přístupné právě pohledu z chodníku. Milan Jankovič poznamenal, že daná kolekce snímků by nikdy nevznikla, kdyby jí nepředcházela nějaký vstřícný pohled. Podle Jankoviče tato kolekce ukazuje, že v našem myšlení nikdy nejde o interpretaci předmětu, ale o vstřícný pohyb k předmětu, bez něhož není výsledek. Miroslav Červenka dále posunul pozornost diskutujících k problému povahy a hranic textovosti. Tázal se, co vlastně vytváří z takového souboru obrazů text. Domnívá se, že je to ten, kdo procházel ulicí, kdo jejich sled řadí. „Samy o sobě podle mého názoru tyto obrazy text netvoří. K textu patří lineární následnost symbolů, kde záleží na pořadí. Změní-li se pořadí, dostáváme jiný text.“ V té souvislosti Červenka navrhl, že bychom měli mít ještě nějaký jiný pojem pro takové soubory symbolů, které nejsou posloupnostmi, a navrhoval například slovo „roj“. Daniela Hodrová namítla, že i roj je nějak uspořádán, jen ta uspořádanost není tak zjevná, a stejně tak lze prohlásit, že shluk je nicméně také strukturou. Zde-

něk Hrbata připojil, že obraz včelího roje je slavná estetická metafora, kterou používal Diderot. Metafora včelího roje postihuje stav, kdy se na chvíli v neustálém chaosu a možnosti různých vazeb utvoří roj. Jedná se tu o teorii přechodných forem, kdy zaniká esenciální forma v estetice. Marie Kubínová podotkla, že Miroslav Červenka se svou úvahou dostal ke klíčové otázce pojmu textu vůbec: Otázka zní, nakolik je text svázán s produktořem, s určitým záměrem. Jestli je text to, co je někým vysláno nebo co chápeme, jako by bylo někým vysláno, anebo zda pojem textu toto vymezení přesahuje. Samozřejmě shluk můžeme číst jako text, otázka je, zda je textem již před naším čtením. Nina Vangeli navrhla pro struktury, které mají určitou spojitost, ale nemají intenci, tudíž nejsou čteny konsekventně, v určitém pořadí, pojem síť. „Síť je struktura, jejíž spojitosti se ale aktualizují ad hoc, mohou se rozzářit nejrůznějším směrem podle momentální potřeby, nicméně jejich latentní spojitost neustále existuje. Záleží, jakým způsobem se aktualizuje. Daniela nás sama navnadila, abychom takto věc chápali, když řekla, že to pro ni byla cesta iniciace, že to nebyl text, ale ri-

tuál. K vybavení rituálu patří, že za ním není text, ale síť mytologických možností, které se mohou různě aktualizovat.“ Marie Kubínová ještě k pojmu textu jako následnosti a textu jako síti poznamenala, že podle ní se prolutím těchto dvou rovin určuje uměleckost textu. „Text, který je někým vyslán, je záměrný, záleží na pořadí, ale zároveň k němu přistupujeme jako k určité síti. Linearita se obklopuje sukcesivitou, nejrůznějšími možnostmi, které v textu cítíme. To je asi rozdíl mezi uměleckým textem a mezi nějakým řečovým textem diskurzivním.“ Daniela Hodrová také uvedla, že jsou básně, např. experimentální, grafické, které jsou vysloveně pojaty jako síť, které nahlížime jako celek. Nedá se říct, že ona postupnost je pro existenci textu nezbytná. Marie Kubínová doplnila toto tvrzení postřehem, že existuje určitá paralela významu lexikálního na jedné straně a významu tvaru na straně druhé. Tato významotvornost tvaru linearitu textu „nikoli snad relativizuje, ale navrstvuje. Ovšem z druhé strany je tu samozřejmě hranice vůči tomu, kde už záměrnost nepředpokládáme vůbec, kdy k jevu už nepřistupujeme jako k textu.“

Přípravil Jan Matonoň

INZERCE

PROGRAM 12. LITERÁRNÍHO FESTIVALU LIBRI v Olomouci (9.–16. 3. 2006)

čtvrtek 9. března 2006

Literární besedy, autorská čtení
– literární kavárna v Pavilonu E na Výstavišti Flora –

14:00 Andy Werner

15:00 Jiří Hájíček a Roman Ludva

16:00 Rok Jany Klusákové s Vladimírem Kokoliou

Beseda spojená s vernisáží výstavy obrazů Vladimíra Kokolii

Libri na jevišti

– Pavilon E na Výstavišti Flora –

17:00 Jiří Lábus

Vystoupí s recitačním pásmem z poezie fiktivního básníka Mirko Hýla.

19:30 Divadlo 7 a půl, Brno: Satanské verše

Brněnská alternativní scéna 7 a půl představí své zpracování kontroverzní látky Salmana Rushdieho.

pátek 10. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– literární kavárna v Pavilonu E na Výstavišti Flora –

13:00 Vzpomínka na Pavla Dostála

Posmrtně vydanou knihu písňových a dramatických textů Pavla Dostála Písničky divadelní představí Jaromír Gargulák a Richard Pogoda.

14:00 Ivan Medek

15:00 The Best of Polish Literature – Tomasz Rózycki

16:00 Milan Ohnisko a Tomáš Přidal

Libri na filmovém plátně

– Pavilon E na Výstavišti Flora –

17:00 Vladimír Körner

Prostějovský rodák, filmový scenárista a spisovatel představí nový film dle svého scénáře „Krev zmizelého“ a připomene takřka zapomenutý film z počátku 70. let „Deváté jméno“, jehož kulisy tvoří ulice města Olomouc.

Libri na jevišti

– Pavilon E na Výstavišti Flora –

19:30 Divadlo NABLÍZKO, Tichý syndikát a Monstrkabaret Freda Brunolda

„JOŽKALIPNIKJEBOŽÍČLOVĚKANE-UMÍLHÁT! No. 3 aneb mám vás rád, pane Hermanne“

Střihový pořad z koncipovaných večerů mapujících setkání začínajícího básníka Jožky Lipníka a věhlasného německého spisovatele Hermanna Schlechtfreunda, který vznikl na motivy komiksu Sloni v Marienbadu.

Libri na koncertním pódiu

– hospoda Ponorka –

20:00 India Happening Punk

Hudební trio Báry a Tomáše Přidalových nabídne svůj punkový nářez „Urban folk“ osazenstvu kultovní olomoucké hospody.

sobota 11. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– literární kavárna v Pavilonu E na Výstavišti Flora –

14:00 Češi o Slovensku a Slováci o Česku

Beseda se členy Slovensko-českého klubu nad antologiemi Emila Charouse Rozdíly sbližují (Čeští spisovatelé o Slovensku) a Pražské inspirácie slovenských spisovateľov.

15:00 Daniela Fischerová

16:00 The Best of Literature – Edgar Dutka a Martin Šmaus

17:00 Martin Fahrner a Vladimír Pavlovič

Libri na jevišti

– Divadlo hudby Olomouc –

19:30 Studio GaGa ve spolupráci s Divadlem Bolka Polívky

Vás pozve na groteskní alchymistickou komedii „Neslyšitelný řev umění“, která rozšiřuje ústa i rozhled. V hlavní roli účinkuje doktor Vernisace, milovník umění a odborník na veškerá krásna.

neděle 12. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– literární kavárna v Pavilonu E na Výstavišti Flora –

13:00 Igor Otčenáš

14:00 Dušan Šimko

15:00 The Best of Literature – Jiří Stránský a Jan Lukeš

16:00 The Best of Literature – Kateřina Kováčková a Bogdan Trojak

Libri na filmovém plátně

– Pavilon E na Výstavišti Flora –

17:00 Bereš & Baron: Anděl v Krakově, Zamilovaný anděl

Tvůrčí duo polských filmařů uvede dva filmy ze své produkce: Anděl v Krakově (2002) a Zamilovaný anděl (2005). Vypráví o andělu Giordanovi, který byl z nebe za trest poslán na zemi, ale jen omylem se ocitl právě v Polsku ...

pondělí 13. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– literární kavárna v Pavilonu E na Výstavišti Flora –

13:30 Petra Hülová

14:30 The Best of Literature – Jáchym Topol

15:30 The Best of Literature – Michal Ajvaz a Václav Křístek

17:30 Beseda s Bárou Basikovou a Martinem Němcem

18:30 Pikantně laděný podvečer nad dvěma antologiemi

Antologii české erotické literatury z let 1990–2005 Jezdec na delfíně a antologii české naivní poezie 20. st. Kámen do voda a jejich vznik přiblíží jejich tvůrci Radim Kopáč a Jan Nejedlý.

Libri na koncertním pódiu

– U-klub –

20:00 Koncert skupiny Precedens a Báry Basikové

Na českou hudební scénu navrátilivší se kapela zahraje ze své nové desky ABPOPA (AURORA). Její temný výstřel otřese olomouckým U-klubem.

úterý 14. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– Muzeum umění – Café 87 –

15:00 Krystyna Miłobędzka a Andrzej Falkiewicz

16:30 Pavel Vilikovský a Miroslav Zelinský

Libri na koncertním pódiu

– Besední sál Muzea umění –

18:30 Vráťa Brabenec & Joe Karafiát: Začni u stromu

Jaroslav E. Frič & Josef Klíč: S kým skončila noc

Společný koncert v rámci turné u příležitosti vydání CD.

– kaple Božího těla, Konvikt –

18:30 „Jaroslav Seifert: Morový sloup“

Komorní recitál ke 20. výročí úmrtí J. Seiferta
Přednes: Marie Viková. Violoncello: Jiří Hanousek

Libri na jevišti

– divadelní sál Konvikt –

20:00 Živý důkaz

Literární skupina Živý důkaz, sdružující pět slovenských spisovatelů, vystoupí s rozvernou kabaretní revue, v níž nechybí vtíp, ironie a jazykový experiment.

středa 15. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– Muzeum umění – Café 87 –

15:00 Kam kráčí a co nabízejí literární / kulturní časopisy?

16:30 Alena Müllerová

17:30 Přemysl Rut

Libri na koncertním pódiu

– kaple Božího těla, Konvikt –

19:30 Jiří Dědeček a Tereza Brdečková

Literárně-hudební program uměleckého a manželského páru.

čtvrtek 16. března 2006

Literární besedy, autorská čtení

– Muzeum umění – Café 87 –

16:30 Sylva Fischerová

17:30 Martin Komárek

Libri na filmovém plátně

– filmový sál Konvikt –

19:00 Martin Šulík: Sluneční stát

Co vedlo režiséra poetických filmů Záhrada, Orbis Pictus a Krajinka k sociální tragikomedii Sluneční stát? Proč si vybral Ostravsko a české herce? Jaký je vztah hraného a dokumentárního filmu? I na další otázky se můžete zeptat tvůrce samotného. Beseda je spojena s projekcí filmu.

zakončení Libri

20:00 Noc básníků v Ponorce

Doprovodné akce Libri

Obraz dějin v umění 20. století – mezioborové a mezinárodní sympóziium věnované kultuře a umění 20. století, které pořádá Katedra bohemistiky UP Olomouc ve spolupráci s ÚČL AV ČR ve dnech 14.–15. 3. 2006.